Ч. 72 (11.339). Львів, субота 7. квітня 1928. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Урядова підойма.

Львів, 6. квітня 1928.

Єдиною силою в соймі, на якій спирається теперішній польський уряд, є клюб „одинки". Тих 127 послів, що вийшли з виборчої урни в перших днях березня є одинокою певною опорою „одинки". Не лише опорою, але й підоймою всіх почнів і праць на парляментарній арені і поза нею.

Роля і призначення „одинки", зовсім природно, поставили її в центр зацікавлення політичного світа, урядових і громадянських чинників, її прихильників і противників. Є це без сумніву novum є це політична організація на безпартійній основі, є це вихідна точка й основа якогось нового, навіть в найзагальніших зарисах неозначеного правопорядку.

Клюб „одинки" в польському соймі щодо свого складу схожий до передвоєнного польського кола у віденському парляменті. Такий він буйно ріжнородний. Лише що віденське польське коло було парляментарною організацією партій і кляс, себ-то землевласників, міщанства і й селянства в чужій державі, а „одинка" є такоюж організацією у своїй. Віденське польське коло протиставилося іншенаціональним парляментарним організаціям, а „одинковичі" протиставляться не лише іншенаціональним, але й польським партіям. Клюб „одинки" намагається в поменшеному обємі репрезентувати „націю" в державному розумінні. Вже тим своїм характером він протиставиться цілісній соймовій репрезентації. Зновуж його фундаменти розсновано дуже широко. В принціпі будучи запереченням партійництва й антитезою соймовладства, він по суті складається з партійних груп: консерватистів (великої земельної власности), „демократичного" і навіть „радикального" міщанства (Партія Праці і Союз Направи Річипосполитої) та селянства („Зединення Люду"). Як бачимо, ті самі групи, що були у польському колі у Відні. Довгий час у Відні польською політикою кермували польські консерватисти, всі ті Яворські, Грохольські, Дідушицькі и Білінські, а інші складові частини польської репрезентації в б. Австрії були лише декоративним додатком консервативної політики, що консервувала перевагу магнатів і ваззалі щасливих посідачів матеріяльних і духових дібр.

„Одинка" є нічим іншим тільки поворотом до минулого, до старих, добрих часів, до консервативної переваги. І в „одинці" єдиною свідомою групою, яка знає, до чого змагає, є тільки консервативна група під проводом Радзівілів, Сапігів, Дідушицьких і Стадницьких. Під тим оглядом фактично нічого нового не заістнувало. Новістю в „одинці" є що інше, хоч і новістю умовною. Є це тенденція засвоїти собі репрезентацію всього „народу" в правнодержавному розумінні. Клюб „одинки" не складається з членів одної національности, себ-то польської. Ні, він придбав собі і членів національности, а щонайменше походження українського, білоруського і жидівського. На днях в лоні „одинки" створено навіть окремі фракції: українську, білоруську і жидівську. Правда, і віденське польське коло довго узурпувало собі представництво всього „галицького народу", не лише поляків, але й українців та жидів, але вкінці мусіло погодитися з довершеним фактом і розвитковим ходом новітніх громадянств і народів. Мусіло погодитися, хоч „міністр для Галичини", муж довіря польського кола, до останньої хвилі життя Австрії репрезентував в кабінеті „єдність" Галичини. Збираючи в „одинці" також „представницькі" дроби „чужоплемінців", її творці і керманичі намагаються вернути на зарослі стежки колишньої австро-польської політики.

В порівнанні з віденським польським колом основа „одинки" є в дечому ширша не лише під національним оглядом, але й реґіональним. В обсягу „одинки" створено окремі реґіональні угрупування без огляду на національність, наслідуючи теоретично в мініятурі австрійську краєвість.

„Одинка" ще одним підходить під колишнє польське коло, а саме своєю єрархічністю, хоч вона в давніших часах не була така наявна. Нині та єрархічність, себ-то пошанування створених авторітетів і безоглядний послух їх бажанням і наказам є одинокою признакою „одинки". І ще одною „прикметою" відріжняється нинішня варшавська „одинка" від колишньої віденської „одинки". Остання не лише мала свою програму, але й виявляла її ясно і конкретно у всіх питаннях політичного і суспільного характеру. Нинішня „одинка" або не має програми, або зберігає мовчанку в найважніших справах суспільно-політичного життя.

Такою є урядова підойма. Ясно, що поворот до минулого є тепер неможливий і неприродний. Є це таке саме змагання, якби хтось з капіталістичного господарства хотів повернути до февдалізму. З цеї неприродности здають собі справу всі тямущі люди. „Одинка" є штучним твором, який не може втриматися на довшу мету. Скорше чи пізніше в життєвих питаннях розсадять її внутрішні розбіжности. Навіть консерватисти, які зовсім слушно вважають „одинку" своєю доменою, не можуть знайти для неї ниток природної спільности й органічної єдности. Краківський „Час", натягаючи всякі арґументи на доказ „консолідації" клюбу „одинки", не може для неї піднайти нічого поза змаганням до державної „моцарствовости". Та по суті є це лише розроблений ґіпс, яким важко буде заткати всі діри в будові „одинки".

„Однак одинка — пише „Час" — має свою слабу сторону. Консолідація в горі — в соймі і сенаті — не відповідає консолідації в низах. Правда, під прапором державного гасла вдалося в днях 4. і 11. березня надсподівано згрупувати численні виборчі маси, але такі маси це пісок. Голосують разом, однак на другий день розпадаються на дрібнетькі зерна".

Зі зрозумілих причин полишаємо на боці аналізу сказаного. Та твердження консервативного органу говорить хіба ясно, що „одинка" не є органічним твором мас, що це концепція штучна, яка не має відповідної підбудови. Творити таку підбудову ex post це Сизифова праця.

Як відомо, найважнішим завданням теперішнього сойму є зміна конституції або — як кажуть — направа устрою Польщі. З приводу цього ось що пише львівське „Слово Польске", яке недавно зблизилося до уряду:

„Не обманюймо себе: урядовий табор у соймі не має досі ясного і спрецизованого пляну направи устрою в Польщі. Він може чванитися лише деякими гаслами і то головно також неґативними (геть зі соймовладством!). В урядовому таборі в тій ділянці панує значна ріжнородність. Консервативні монархісти не вірять у теперішній сойм, пруть до його скорого розвязання і мріють, що марш. Пілсудський поза соймом уведе новий устрій в Польщі, розуміється — як уявляють собі у своїх мріях — монархістичний. Союз Направи вірить, що своєю поставою і впливами урядового табору поведеться йому розбити лівицю, а головно людові партії, і перетягнути послів-хлопів на свій бік. Змагає він до „замериканізування" нашої конституції і до створення президіяльного устрою. Партія Праці думає, що при деяких обставинах й умовах поведеться створити в теперішньому соймі більшість яка поправила би теперішню конституцію через зміцнення виконавчої влади і введення до законодатних установ фахового чинника".

Про четверту групу „Зединення Людове" навіть не згадується.

Отже самі прихильники уряду стверджують, що його підойма не лише є штучна („консолідація в горі"), але й несуцільна, зложена з ріжних плит і ріжного матеріялу під кожним оглядом.

Вже це одно доказує, що теперішній уряд має найслабшу основу й підойму в законодатних установах зі всіх дотеперішніх урядів

Серед комуністів.

1. Шумськісти та їх сили на Україні в освітленні М. Кагановича.

В доповненні до вчорашньої статті та видрукованої частини промови секретаря КП(б)У Кагановича друкуємо нині ще частину тієїж промови, в якій автор змальовує сили шумськістів на Україні та характеризує націоналістичні настрої. Спроміж стрічок тієї промови можна вичитати дуже багато. Російський великодержавник Каганович боронитьcя перед закидами „зрадників" з КПЗУ і примушений у розгарі полеміки ствердити, що всіх комуністів може залляти українська національна стихія, якщо вони не схочуть проводити в життя правильної ленінської політики в національній справі. Правильність її заключається для Кагановича в тому, щоби на Україні задовольнити всі меншости особливож російську та жидівську. Щож до української більшости, серед якої росте тепер український націоналізм, а при ньому розвиваються також русофобство та антисемітизм, то її задовольнити не тільки не можна, але навпаки: її слід переломити в націоналістичних настроях та знищити безпощадно її шовінізм. Якже це найкраще зробити? На думку впливових і керуючих чинників КП(б)У треба перш за все зломити українську інтелігенцію не тільки позапартійну, але й партійну, а з масами можна буде легко справитися по рецепті Затонського, а саме: сісти верхи на національну українську стихію, нахоза[illegible]ти її та повести в самий осередок комунізму. Та вернімо до промови Кагановича. Він говорив:

„Я гадаю, що вертатися до минулого, до аналізи ухилу Шумського нема рації. В нашій партії Шумський, взагалі кажучи, не знайшов хоч трохи солідної підтримки. **Між іншим плєнум ЦК звернувся до ЦК і ЦКК ВКП(б) з проханням, потребувати від Шумського заяву про його відношення до росколу** (опп[illegible]) — **чи підтримує він тих зрадників, що виступили проти Комінтерну, чи ні?**

Досвід боротьби з націоналістичним дрібно-буржуазним ухилом у нас в УСРР і на Зах. Україні довів, що **Шумський був і є зброєю в руках наших ворогів.** Один із вождів жовто-блакитної еміграції дає безпосередні директиви своїм прихильникам підтримувати „українську опозицію". В тім то й річ, що Шумський не має сили всередині партії, а коли він і має деяку силу, то **поза партією.** Сила його — це сила глитайства й міщанства, глибоко ворожих нам елементів, що їм потрібна ширма, що їм потрібний легальний прапор, а що нелегального прапора ми не даємо і не даємо, то таким прапором стала „українська комуністична опозиція", спробувавши зломати ленінську національну політику КП(б)У; але її вщадно розбила партія українського пролетаріяту. Ми, звичайно, **розбили** так званий „шумскізм" і перебороли його не лише ідейною рішучою боротьбою, **ми його розбили і своєю глибоко позитивною роботою над переведенням і здійснення ленінських заповітів у ділянці національної культури, створення української державности і висуненням нових кадрів українських робітників і селян, що керують нашою республікою. І ніякі Шумські нам не можуть бути та й не будуть страшні, бо за нашою партією, що створює нову соціяльну Україну в усіх ділянках її життя, йдуть робітники й селяни України.**

Але я мушу тут заявити, що [illegible] неправильно та й не тільки неправильно, а й [illegible] з нашого боку, коли ми, боро[illegible] з українським націоналістичним ухи[illegible]

Pr. 210/28. Sąd okręgowy karny we Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10. maja 1927. poz. 398 Dzup. Nr. 45 dokonane dnia 24. marca 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie czasopisma pt. „Diło" Nr. 68 z dnia 25. marca 1928. z powodu że zamieszczony w tem czasopiśmie artykuł „Nauka" (Epilog święta Piłsudśkoho w Ternopoli) zawiera znamiona występku z art. 1. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10. maja 1927 poz. 399 Dzup. Nr. 4 b) oraz wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia. — Lwów, dnia 3. kwietnia 1928 r. Göttinger.

Pr. 217/28. Sąd okręgowy karny we Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10. maja 1927 poz. 398 Dzup. Nr. 45 dokonane dnia 30. marca 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie czasopisma „Diło" Nr. 73 z dnia 31. marca 1928 z powodu, że zamieszczony w tem czasopiśmie artykuł pt. „Pisla wyborczoho boju" zawiera w sobie znamiona zbrodni z § 65 a uk. i występku z art. 1. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 10. maja 1927 poz. 399 Dzup. Nr. 45. b) oraz wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechnienia tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia. — Lwów, dnia 3 kwietnia 1928. Göttinger

змом, забували за боротьбу з великодержавним руським, еврейським (теж великодержавним?) то-що шовінізмом. Товариші, за останні роки в царині нашої національної політики, зокрема в царині задоволення ріжних сторін життя національних меншостей перевели ми величезну роботу. Але ви знаєте, що наше будівництво відбувалось і відбуваєтьси в безперервній боротьбі з націоналістичними ухилами ріжного типу, що виникають і зявляються на базі росту глитайських і непманських елементів. Національний шовінізм, що виявився в анти-українському русі, в антируському, анти-еврейському (антисемізмі) то-що є один з найнебезпечніших ворогів пролетаріяту і нашого соціялістичного будівництва, бо він затемнює клясову свідомість мас, затемнює і перечеркує клясову пролетарську лінію робітничої кляси. В своїй політиці, проводячи свою національну лінію, ми боремось і рішуче боротимемось з тими елементами, що не розуміють нашої національної політики, або не хочуть її зрозуміти — чи це український ухилівець, чи руський ухилівець. Оце недавно розбирали ми справу Малицького. Багато з вас, товариші, мабуть знае Малицького, що був на високому місці голови касаційної колеґії Верховного Суду. В нашому Державному Видавництві, в звязку з друком його книжки, заявив він, що вимагає видати його книжку лише руською мовою, наплювати йому, як він висловився, на українську мову: „Я не хочу, каже, щоб хто небудь подумав, що я, Малицький, писав українською мовою". Я вже не кажу про те, що Малицький виявив себе тут, як політичний дурень. Тут тов. Ярославський підказує, що це кваліфікований дурень. Це правда, і я його поправку цілком приймаю. Сумне те, що бюро осередка Інгоспа підтримало Малицького, не зрозумівши, що Малицькі співають одніеї з буржуазно-націоналістичною стихією, що Малицький поступив, у даному разі, не як комуніст, що розуміє нашу політику. Коли ми, товариші, як пролетарі, як партія робітничої кляси не зуміємо справді перевести і здійснити пролетарської національної політики, коли ми не зуміємо втягти, не насильно, але шляхом переконування, громадського прикладу, пролетаріяту в процес українізації, коли ми, партійці, відмовимося розуміти великий-превеликий процес українізації, що діється тут на радянській Україні, підкреслюю, радянській, бо коли не було радянської влади, український рух був націоналістичний, дрібно-буржуазний, а за радянської влади будівництво української культури — це будівництво української, радянської, соціялістичної культури, будівництво української державности, що є нашою рідною, пролетарською, революційною справою — тоді ми ускладнимо соціялістичне будівництво, тоді на чолі українського культурного процесу стане далі дужча дрібна буржуазія, сили глибоко ворожі пролетаріятові, глитайська, непманська, буржуазна інтелігенція. Коли ми цього не зрозуміємо, коли ми вохвалятимемо Малицьких, Шумських, тоді товариші, нас залле стихія. Це повинен зрозуміти кожен чесний пролетар, кожен свідомий комуніст. Ось чому товариші, пленум ЦК ЦКК, обмірковуючи питання про КПЗУ, даючи відсіч брехунам — а ці брехуни з КПЗУ твердили, що на Україні ніякої українізації нема, що радянська Україна ніякої української політики не провадить, що ЦК КП(б)У провадить великоруську політику, — заявив твердо що ми будемо боротися всіма силами і проти шовінізму українського, і проти шовінізму руського.

Чого ми хочемо? Ми хочемо перш за все, щоб кожен член партії, кожен керовник, цілком уявляв собі, що робиться в ділянці культурного українського будівництва. Ми повинні справді, по більшовицькому розпочати переборювати наші помилки і наші хиби, бо основні це хиби нашої українізації. Ми повинні українізувати партію, українізувати тих пролетарів, що мають керувати і стояти на чолі українських культурних процесів. Ми повинні водночас доручати наше керовництво витриманим пролетарським українським елементам. Здійснення і переведення нашої національної політики не лише знищить всілякі націоналістичні ухили в середині нашої партії, але й сприятиме тому, щоб наша братня партія КПЗУ остаточно й на завжди поховала ренеґатів.

Для пролетарів і селян України ясна і безсумнівна річ, що наша партія і наш ЦК провадять справжню ленінську національну політику, і що рішучіше, стійкіше й завзятіше ми її провадитимемо то ширші маси робітників і селян Зах. Украни підуть за комуністичним Інтернаціоналом, за Радянським Союзом. І ми переконані, що цей похід, що його організує в даний момент проти нас світова буржуазія, похід, що його підтримує і веде польський фашизм за підмогою зрадників з КПЗУ, буде розбито геть чисто. Ми переконані в тому, що наша братня партія Зах. України під новим керовництвом свого нового ЦК і ЦК Компартії Польщі та за нашою допомогою вийде на широкий шлях пролетарської революції".

2. Заява полонених членів КПЗУ.

У звязку з розламом у КПЗУ помістили в харківському „Комуністі" з 24. березня ц. р. комуністи-галичани, що перебувають у УСРР, свою заяву, в якій відмежовуються від „зрадників" і „розкольників" з КПЗУ та їх „протибільшовицьку" політику осуджують.

Заяву підписали: М. Яворський (зі Сокаля), М. Левицький (з Рогатина), І. Сіяк (Львів). М. Наваловський (Бібрка), О. Зауляк (Рудки), М. Кузняк (Заліщики), Х. Приступа, М. Торбяк (Товмач), М. Білий (Тернопіль). І. Боднар (Чортків), М. Комар (Бібрка), П. Демчук (Городенка), М. Свідзінський (Львів), В. Олійник (Тернопіль), С. Вітик, М. Чичкевич (Львів) та І. Тур. Далі подаємо наймаркантніші місця з тієї своєрідної заяви:

„Антирадянська позиція західно-української буржуазії замісць того, щоби зустріти для себе відсіч в твердій пролетарській лінії з боку керовничої верхівки КПЗУ зустріла в ній підтримку. Значна частина керуючої групи КПЗУ Васильків-Турянський, замісць того, щоби брехні ундо-фашистського лягеря на УСРР протиставити тверду лінію на її захиста, як соціялістичної батьківщини всіх працюючих, стала на позицію обвинувачень УСРР та СРСР в потуранні російському націоналізму. Керовництво КПЗУ фактично долучило свій голос до травлі проти УСРР та цим стало на позицію ворожу соціялістичній революції. Воно визнало правдивою позицію Шумського-Максимовича-Хвильового, хоча цю позицію одностайно засудила вся партія КП(б)У, як таку, що виражає чужі пролетаріятові тенденції".

„Комуністичний Інтернаціонал своечасно вказав керовничій групі КПЗУ Василькову-Турянському на небезпечність їх помилок та зажадав їх виправлення. Замісць того, щоби перевести в життя постанови К. І., вони йдуть свідомо на поглиблення і поширення своїх націоналістичних збочень і явно скотилися до націоналістичного болота, підготовлюючи в той же час розлам у партії. Вони довершили зраду, в період гострої небезпеки прийшовши свідомо в лягер пілсудчини. Комінтерн зробив вірні висновки з їх позиції, коли поставив їх поза партією, як зрадників справи пролетаріяту та виразників політичних настроїв буржуазії, кулацтва і дрібно-буржуазної націоналістичної інтелігенції".

„Своєю розкладовою працею ґрупа Василькова-Турянського нанесла велику шкоду КПЗУ та робітничо-селянській революційній спілці. Розлам Сельроба та розпорошеність робітничо-селянських сил на виборах в фашистській Польщі слід записати на рахунок цих соціял-зрадників. Одначе з одсіянням націонал-опортуністичних елементів з своїх рядів, КПЗУ переходить у вищу фазу революційного розвитку. Полоса реакції викинула з КПЗУ нестійні елементи. Це дасть їй можливість ще міцніше нести ленінський прапор клясової боротьби та вести за собою маси революційних робітників та селян до наступних боїв".

„Нам, що находимося в силу умов революційної боротьби на Радянській Україні, можна тільки перестерегти всіх дійсних революціонерів перед авантурницькою політикою зрадників Василькова-Турянського та призвати їх до єднання навкруги КПЗУ".

Змістові заяви дивуватися не можна, тимбільше, коли зважити, що підписавші її находяться „в силу умов революції" у полоні Кагановича й компанії, що розпоряджають одинокі не лише правильною і непомильною інтерпретацією ленінського розуміння національної політики але й цілою армією чекістів.

За океаном.

Сиротинець Українського Нар. Союзу.

На Сиротинець Українського Народнього Союзу ведуться дальше інтенсивно збірки між членами У. Н. С. — по всіх його відділах, розкинених по цілих Злучених Державах. Як виходить з виказу в змер. „Свободі", по кінець місяця січня ц. р. вложено на Сиротинець-Захист У. Н. С. 36.213.38 долярів.

Українець — чемпіоном скорого писання

Американські газети подають вістку про Вальтера Романчука, студента торговельної школи Джорджа в Дітройті, Мишиґен, який підчас попису в цій школі добув собі перше місце, написавши 150 слів на мінуту. В. Романчук є українцем, а його батьки походять з Галичини, є членами Українського Нар. Союзу і добре відомі в українських кругах.

За зміну календаря.

В „Свободі" забирає богато її читачів голос за зміною нашого перестарілого календаря (юліянського) на григоріянський, якого вживають англійці, німці, французи, італійці, чехи, поляки — взагалі ціла Америка. Прихильники зміни календаря мотивують своє становище в цій справі передовсім економічними оглядами, бо через святкування по старому календарю наші люди тратять дуже богато, а нерідко тратять навіть певну посаду. Одначе — характеристична річ! — дехто мотивує потребу зрівнання юліянського календаря з григоріянським ще й тим, що українці при такому зрівнанні богато зискають, бо ті діти (виховані в Америці), що тепер стидаються своїх батьків через календар, будуть розуміти своїх батьків, а не відчужуватися від них, отже тимсамим стануть почуватися — українцями.

ФЕЛІКС САЛЬТЕН.

Трагедія молоді.

(Докінчення.)

Із стихійною силою перекочується II. дія трагедії. Уч. Франц питаний з латини, відповідає лихо. Учитель докоряє йому й згадує жартом про його кохання. Можливе, що учитель і не почував так зле. Ми не маємо точних даних про нього, ані про вдачу Франца, й характер його батька. Однак усе те, що вони роблять, учитель, Франц і його батько таке типічне, що допускає й типічні висновки. Зі всіх їх страшних починів видно скруту молоді, заскорузлість батьків, безсерлечну тупоумність виховників у такій потрясаючій простоті, що не тільки можна але й конче треба заговорити про траґедію молоді, в якій батьки й учителі грають трагічні ролі.

Отже професор осмішує жартом любов Франца. Це щойно робить із справи траґедію. Франц виходить із лавки до катедри й поличкує професора. Опісля виходить із кляси і спішить просто до свойого батька, оповідає йому, що сталося й хоче з ним порадитися. Одначе батько заявляє, що в його домі нема вже місця для сина; бо його наженуть із школи й він мусить піти на службу як намит. Франц віходить, і ніхто більше не бачив його й не говорив із ним. У ночі находять на шинах залізниці пошматований труп Франца. Він кинувся під колеса поїзду.

Неначе страшна буря з громом проминає отся друга дія. Смерть і заглада. До живого зворушує нас хлопчина, який не стерпів, щоби висміювали те, що йому святе. Цей хлопчина реаґує, наче мущина, за зневаження свого кохання, караючи з місця дотепного смільчака. У цій молодій душі, бачимо цілість почування, зрілість обурення, що пригадує молодечого Шіллера. Зворушує й це діточе довіря, з яким він спішить до батька, щоби перед ним висповідатися, з гарячим бажанням порадитися. Зворушені згадуємо самітні години, які бідний Франц провів від ранку до вечора, сам зі своєю розпукою, зі своїм висміяним великим коханням, зі своєю безрадністю супроти цього світа, в якім є такі вчителі й такі батьки. Яка розпука огортала цю дитину, яку не тяжко було потішити — заспокоїти; цьому хлопчині, якого так легко було зрозуміти, як гірко мусіло йому бути те нерозуміння в хвилині, коли надлетів поїзд, що його розторощив.

Якщо цю катастрофу можна ще збільшити, тоді вона зростає ще в третій дії. Похорон Франца не може відбутися спокійно. Сотні і сотні товаришів нещасного збираються на цвинтарі. Тисячі дорослих є присутні. Від свіжої могили суне обурена молодь до школи, вибиває там вікна і торощить обстановку; йде до домівки вчителя, розбиває в ній вікна й уладження, валить до батьківського дому й нищить і там усе. Тільки з трудом удається спасти професора й батька перед побиттям, а може ще й від гіршого. Оба мусять втікати. Загальне оґірчення прогнало обох із міста, до якого мабуть обом уже вернутися буде годі. Вирвало їх із становища, з коріння нерозважне слово, яке їм обом може не здавалося таким жорстоким, як це вони сказали, а як його приняли. Кожного з них засудило й знищило необдумане слово, якого змісту ніоднн із них не зміг передбачити. Одначе це слово, може й нерозважно, але певно немилосерно сказане, знищило людське життя, яке щойно мало початися. Тому то прийшла молодь і дала в розгарі свойого гніву гостру виховну науку батькам і виховникам, виміряла справедливість, хоч у розпревні і насильно, одначе важко це назвати інакше, як справедливістю. Що наступило опісля: поліцейські шаблі, арешти, то ніщо іншого, як стара, застаріла банальність. Порядок у місті та спокій треба було завести. Одначе, що це значить у мент, коли захолочений порядок людяности, коли пропав спокій душі.

Траґедія молоді тріває далі. Вона не все кінчиться самогубством. Не кожночасно проганяє тупоумних професорів і впертих батьків загальне обурення з міста. Те що в Перемишлі через чутливість враженої, занепокоєної хлопячої душі скінчилося кервавою траґедією, це ображує і занепокоює щоденно всюди молоді вражливі душі, затроює молодечі серця, відчужує їх від тих, що настановлені як їхні найліпші приятелі, спиняє молодих людей, дівчат і хлопців в їх здоровому розвитку, впроваджує їх у скруту, в самітну розпуку і вганяє безборонно у всяке лихо. Той учитель може не є лихим чоловіком. Але він здається, звичайна собі людина, занадто звичайна, щоби успішно сповняти завдання виховника. Він має себе може за дотепного чоловіка і рад, якщо учнів розсмішують його жарти. Він не добачує в тім нічого, коли часом надуживає трохи тієї влади, яку має над дітворою, коли тільки при тім може почванитися своїми жартами. Що він дістав за це в лице, з цього можна би висувати й дещо інше. Ці поличники свідчать не тільки про тверду вдачу Франца. Можна догадуватися, що пан професор поводився нераз так нестримно й визиваючо. Йому здається, не достає нічого більше крім розуміння, хоча розуміння є майже всім. Він, мабуть не знає, що до кожної людини, чи то до дитини, чи до підчиненого, чи до богача, чи до жебрака, треба промовляти таким тоном, яким тамтой сміє відповіда-

Останні вісти.

(Власні телефонограми.)

ФАНТАЗІЙНІ ВІСТКИ ПРО ТРОЦЬКОГО.

Варшава 5. квітня 1928.

(ік) Вчорашній „Ілюстр. Кур." краківський і деякі варшавські газети подали сензаційну вістку про утечу та вбивство Троцького. „Кур'єров" подав подрібний опис утечі. Одночасно помістив телеграму про це, що якийсь вірменський комуніст застрілив Троцького. Всі ті вістки були звичайним дотепом на день 1. квітня (пріма апріліс), на якім не зрозумівся польський газетяр і подав їх у найглибшій вірі. Історія тих відомостей є така. Російська газета „Сегодня" в Ризі подала цілу фантазійну історію про утечу Троцького через латвійську границю. Одночасно інший німецький провінціональний щоденник помістив вістку про вбивство Троцького. Берлінський кореспондент „Нюйорк Геральд" взяв ці відомости за добру монету і телеграфував їх до Ню Йорку, застерігаючи лише, що ці вістки ще не провірені. Але тому, що московський уряд мовчить, в таких вісток є кілька, щось в цім мусить бути. На другий день у цілій американській пресі гуділо, а через 2 дні, себто 3. і 4. квітня впало жертвою першо-квітневого дотепу кілька европейських газет.

ФЕРІЇ МІНІСТРІВ.

Варшава, 5. квітня 1928.

(ік) Підчас великодних свят майже цілий польський уряд буде на провінції. Так само президента в Варшаві не буде. Президент як звичайно виїздить до Спали. Марш. Пілсудський іде до Сулєювка, віцепрем. Бартель до Криниці, мін. Мейштович на Виленщину, мін. Юркевич до Закопаного, мін. Складковський до Седлец і т. д. Таким робом підчас свят не можна сподіватися ніяких політичних подій. Міністр публичних робіт Морачевський виїхав до Львова у звязку з важкою недугою його батька.

СВЯТА В ДЕРЖАВНИХ УРЯДАХ.

Варшава, 5. квітня 1928.

(ік) Офіціяльно повідомлено, що всі держ. уряди переривають заняття завтра, себто в пятницю о год. 1-ій в полудне, а в суботу о 12 в полудне. Нормальна праця розпічнеться знова у вівторок 8 година ранку.

НОВА УПРАВА П. К. О.

Варшава, 5. квітня 1928.

(ік) Новоіменований голова П. К. О. д-р Генрик Грубер заявив, що одним з перших його завдань буде урегулювання платень урядовців і зрівнання їх з урядовцями Банку Польського. З розмови виявилося, що в найближчих днях має бути іменований новий заступник голови. Буде ним полк. Ауле.

ЯК ПО ГРУДІ.

Варшава, 5. квітня 1928.

(ік) З Ковна повідомляють, що литовський премієр Вальдемарас заявив, що польсько-литовські переговори, які перенесено на терен трьох комісій, що радитимуть в Ковні, Берліні та Варшаві не будуть перервані навіть тоді, коли в комісіях вирине поважна ріжниця думок. Ці комісії, мовляв, мають характер інформаційний для підготовлення грунту, на скілько можливі є взагалі успішні польсько-литовські переговори.

БУНТ ВЯЗНІВ У ПОЛОЦЬКУ.

Варшава, 5. квітня 1928.

(ік) В Полоцьку вибух бунт вязнів під проводом одного вязня Маєвського, засудженого на 8 літ тяжких робіт. У бунті взяло участь кількасот вязнів. Вони почали нищити келії, виламлювати двері і розбивати вікна. Тюремна сторожа покликала крім відділів поліції також огневу сторожу, яка пустила на вязнів струю зимної води. Після того у вязниці успокоїлося. Завізвані слідчі судді ведуть слідство.

ПЕРЕД КАТАСТРОФОЮ В СРСР.

Варшава, 5. квітня 1928.

(ік) З Риги повідомляють про зріст дороженеч та заворушенню на тлі поганих господарських відносин у СРСР. З місяця на місяць гіршає більшовицький торговельний біланс. В лютому н. р. імпорт із закордону перевищає удвоє експорт.

З концертової салі.

Любка Колесса.

Концерт нашої піяністки Любки Колесси, як можна було передбачити, випав і тим разом під кожним оглядом світло. Хоч це був четвертий з черги концерт в місяці березні, в додатку під сам кінець місяця, то всетаки стягнув у дні 29. березня до салі Лисенка, як завсіди — незвичайно богато слухачів. Коли зважити, що це вже семий з черги концерт нашої піяністки у Львові та що у нас публика за малими виїмками вже за другим разом не йде на концерт того самого мистця, бо, мовляв... „ми вже його чули", — то така масова приявність слухачів на цьому концерті Любки Колесси є тільки доказом тої атракційної сили, якою тішаться всі виступи нашої піяністки. І справді вони належать не тільки до найцінніших прикрас наших концертових сезонів, але й становлять від ряду літ для музичного життя Львова небуденну подію.

В програму цьогорічного концерту увійшли твори переважно менших розмірів, більше мініятурного характеру, бож до того роду творів зачислити треба хочби і тричастинну сонату Моцарта д-дур. Крім цього були це твори в значній части знані хочби і нашій ширшій публиці. Та тим не сказано, начеби програма концерту була нецікава чи менше вартісна. Навпаки: уміщення в програмі чудової сонати Моцарта і Шубертівських мініятур було незвичайно повчаюче, зокрема для музикуючої нашої молоді, яка наглядно могла переконатися, скільки чару можна видобути з тих на око не важких, а почасти й оклепаних творів.

Концерт розпочався виконанням „Шаконни" Генделя. Наша піяністка вже нераз засвідчила, що її інтерпретація творів староклясичної літератури є просто незрівнана. Кожна фраза, кожний динамічний нюанс викінчені в найменших подробицях, в враженні цілости — начеб перед очима нашими пересувалась чудова мраморна статуя долота безсмертного Фідія.

А як основно змінюється ціла палєта виразових чинників заразже в другій точці: в сонаті Моцарта! Більшого почуття стилю у виконанні чи то філіграновоі першої частини, чи співної другої (мимоходом кажучи: з сильним українським забарвленням, особливо в секвенсовім переході з Ас-дур до Ф-моль), чи то навіяної непорочною дітотою жартобливістю третої частини — годі собі вимріяти.

З неменшим чаром і грацією відограла піяністка і скерцо Б-дур Шуберта, впроваджуючи деякі „ретуше" у піяністичну фактуру цеї відомої мініятурки. Натомісць менш переконувала мене інтерпретація Ес-дур Імпромпту тогож композитора. Можливо, що через надмірно скоре темпо затерлася до певної міри перлистість тріольќових ґірлянд скрайних частин твору, як і динамічна пропорціональність часто міняючогося фортіссіма і піяна в середній ґ-моль партії, яка у виразі вийшла надто імпульсивно. Зате з правдивою піяністичною вервою і вдаряючи незвичайно вірно в демонічно іронізуючу ноту виконала піяністка питомо Лістівський твір: „Вальс Мефіста" на закінчення програми.

З розмислом залишив я на кінець згадку про виконання „Варіяцій на українську тему" Нестора Нижанковського. Правда, по одноразовім вислуханні цілком нового для мене твору можу говорити про нього тільки в загальних рисах. Вже сам добір і уклад творів того концерту справляв, що новий твір нашого молодого композитора був осередком зацікавлення і то не тільки з тої причини, що це новий український твір. Бо й самі димензії цеї композиції зробили її головним стовпом програми. Та з правдивим признанням і радістю треба ствердити, що і змістово твір цей залишив на авдиторії домінуюче враження. Фактура цього твору заложена (мимо т. зв. фуґато в четвертій варіяції) не так на поліфонії, як радше на гармонічно-фіґуративнім елементі, піддержанім доволі суто пасажовими, чисто піяністичними ефектами, які деінде, прим. у фінальній варіяції, доходять до деякого переладування. Також само стиль як такий не визначається непорочною суцільністю. Доволі широко заложена, в українськім дусі утворена тема (як і три початкові варіяції) мало що виходить поза гармоніку Чайковського, хоча виказує більше кольориту. Але в дальшім тягу слідно виразні зусилля автора піти бодай в части назустріч духові новітного часу — тут і там чути вплив Дебюсівського кольориту та навіть ритміки Бартока (особливо в коломийці), одначе переважно гармоніки Маркса. Дивним дивом можна сконстатувати цілковиту відсутність впливу чеського музичного осередка, в якім автор від кількох літ перебуває. А хоча видно, що автор не конче добре почуває себе в атмосфері новочасної гармоніки, то слід зазначити, що новий твір нашого композитора є твором мистця, який не тільки має щось до сказання, але й уміє наскрізь по европейськи висказатися.

Фортепянова фактура твору Н. Нижанковського використовує вміло всі реєстри фортепянової клявіятури, а при всій звуковій компактности дає вислів і субєктивній чуттєвій струні душі автора, яку цілує безпереривна глибінь (прим. для мене особисто: передостання варіяція).

Любка Колессівна інтерпретувала цей твір зі справжньою любовю до рідного мистецтва, виднягаючи всі цінні його вальори і за це належиться їй щира дяка. Справді невмовкаючі оплески були показчиком того захоплення, яке опанувало авдиторію після цеї точки. Артистці зготовлено празнику овацію, піднесено кіш з квітами від Муз. Т-ва та обсипано малими китичками. Але й після окінчення концерту публика не могла ніяк розпрощатися з артисткою і змусила її до ряду наддатків, тим разом виключно Шопенівських мазурків і вальсів. Та ще й на вулиці численно зібрані прихильники таланту нашої піяністки піднесли грімкі оплески в її честь.

Василь Барвінський.

НОВИНКИ

— **Вугілля подорожіє** на 10 проц. від 6. квітня. Є це наслідок конкуренції чужинного вугілля з польським.

— **Свята без стрілянини.** Вийшов заказ стріляти на вулицях і площах Львова у честь Великодних Свят, а також і продавати предмети, що причиняються до збільшення крикливих веселощів. За стрілянину можна посидіти 2 тижні; за малолітніх відповідатимуть родичі.

— **Львівська хроніка.** Суд присяжних звільнив від вини та кари мешканця Богданівки, зілника М. Костирку за вбивство свого батька Івана. Свідки ствердили, що покійний мав звичку бути пяним і в цьому стані перемінював родинне життя в пекло. Один із його синів після сильно неприличної поведінки батька в церкві, прийшовши до хати схвильований, в суперечці стрілив до батька і вбив його.

— **Бандитизм.** Звичайна історія: вертається вечером до хати торговець валютами Найвельт і вже є на І. пов., аж ось підбігає до нього невідомий спеціяліст від чужої валюти, вириває йому теку з 1500 долярами і щезає. — Між Цигонівкою і Левандівкою жандарм був свідком, як два бандити грабили купця і постріливши одного, сплмав обох. — В Оброшині (Городок) два бандити хотіли ограбити комору господаря Валди і застрілили його 19-літн. сина, що вийшов стривожений таємним шумом. — У с. Гроблі (Ніско) трьох бандитів напали на вчительку, що їхала на возі з 200 зол. і біллям; бандитів зловили.

— **Ще одна пенсія.** У харківськім „Комуністі" з дня 24-го березня читаємо таку новинку: „Взявши на увагу великі наукові заслуги небіжчика акад. Гнатюка в галузі етнографії українського населення й галузі розвитку українських наукових організацій Наркомос порушив перед Раднаркомом України клопотання призначити пенсійну допомогу вдові академика, яка нині перебуває в Галичині". Всі памятають рішення Раднаркому і Президії Всеукр. Виконавчого Комітету, які призначили Стефаникові та Кобилянській по 50 дол. місячної пенсії за їхні заслуги для літератури. Минуло багато місяців і ні Стефаник ні Кобилянська досі не бачили ще ні долярчика із цієї пенсії. Скінчилось на рішенні.

— **Звістки про смерть Ґандія.** Недавно світова преса повторила звістку, що провідник національного індійського руху Ганді, якого його земляки вважають пророком і шанують як післанця Будди, напророчив собі смерть на 12-го м. м. Усі ждали з нетерпливкою на це, тому, що неодно пророцтво Ганді[я] сповнилось. Тимчасом Ганді досі лише недужий і його стан здоровля поправив. Тепер один німецький часопис, що має звязки з індійською пресою впевняє, що цеї звістки в індійській пресі не було і що нема жінних даних про те, чи Ганді справді казав про свою смерть. Одночасно один німецький астролог ворожить йому довге життя.

— **Нелегке посвоячення.** В австр. містечку Цель місцеве населення має клопіт із таким обрахунком: дідич Франц Кальтенбруннер оженився із 20-літньою Марією Гавзер, донькою місцевого хлібороба. Хутко після цього оженився його син із старшою сестрою своєї мачухи. Таким робом Франц Кальтенбруннер є одночасно шурином свого сина і шурином своєї зосербиці. Обі сестри є також звязаним ... є шурином своєї мачухи, з ... своєї старшої обох жінок є свекрухою, що не ... сестри. Не є виключене, ... часописом, яких репутували за ... німецьким ... над цим нелегким теж крутить головою.

ти. Якби він це був знав, то нещасний Франц був би ще в живих.

Батько може не був жорстоким тираном. Тим гірше для молоді, якщо ця людина це зовсім звичайнісенький тип батька. Батько урядовець. Та це все одно. Багато людей, чи вони купці, промисловці, робітники чи мистці, як батьки є все тільки урядовцями, ще до того нездатними урядовцями. Він мусів знати про кохання свойого сина, й це очевидно було для нього причиною, замісць щоби бути лагідним і добрячим, бути ще гострішим і суворішим. Хлопець приходить зі школи, приходить по страшнім вчинку до батька до уряду. Оповідає йому зі страхом у серці, що сталося. А батько не запримічує і на мент його залякаости, його душевної скрути. Батько не здобувається хочби на одно слово, щоби успокоїти розпуку сина, потішити його, зменшити його подражнення. Навпаки: він жене його зі світа, ставляючи йому перед очи дурну батьківську погрозу: „Геть із моєї хати до ремесла!" Цього разу не був батько справді батьком, щоби запримітити, яка глупа, яка невдатна, яка убивчо брутальна була ця погроза. „Геть із моєї хати!" Як воно страшно жорстоко ще й сьогодні грозити молодому інтеліґентові: до ремесла, чи до сапи! На цього хоч не безсердечного, але нерозсудного батька впала катастрофа так само, як на людину звалиться желізна[...] який він спричинив грудкою снігу.

Як довго тріватиме ще траґедія молоді? Чи справді воно так тяжко виховувати дітей?

Треба вже раз усунути ту ріжницю, яку все і все робиться між дітьми і дорослими. Цю ріжницю, яка ділить рослих на наставників і катів, а дітей на підданих, коли не на вязнів. Цю ріжницю, що викопує все і все невибачну пропасть між дорослими і дітьми. Треба вже раз знати, що поза третім-четвертим роком життя кари є безглузді. Крайна пора порозуміти, що приязнь і довіря ліпші, корисніші, шляхотніші, доцільніші ніж те, що зветься „дисципліною", чи „послухом". Душа дітвори, що підростає, доврівае, стоїть отвором для приязни, довіря. Завсіди вина на боці дорослих, батьків і виховників, якщо діти від них відвертаються, якщо вони недовірчиві і залякані замикаються в собі. Батьки і виховники влекшують собі своє завдання, вимушуючи послух погрозами й карами. Переконувати справді тяжко, але воно єдине — одиноке! Цей погляд вже поширюється, одначе ще дуже і дуже поволі. Коли тільки молоде життя з розпуки я самотности само себе губить, виявляється траґедія молоді, а з нею і виринають страшні провини батьків та виховників.

Переклав О. П.

посвоячення, дійшовши до обрахунків, чим є для себе діти цих двох подружих пар!

— Світова всячина. Італ. обсерваторія Бенданкі віщує, що цими днями буде в півд. Европі і на півд.-сході Малої Азії великий землетрус. — У Парижі помер бувш. надінспектор кримінальної поліції Кольмар, один із найталановитших франц. детективів. — У саксонськім металевім промислі страйкує 10.000 робітників. — Італ. капітан Нобіле бере із собою в подорож до бігуна єзуїта Санфранческі, голову папської Академії Наук. — В околиці Смирни відчули нове тремтіння землі. — Бувша цісарева Зита тяжко занедужала в Сан Севастіян. — Анґл. воєнний суд у Ґібральтарі признав командира воєнного корабля „Рояль Оок" Даніеля винним, що нарушив дисципліну і його звільнили із служби. — Бельгійська фільма з життя міс Кавель розстріляної німцями, буде, без огляду на протест нім. уряду виставлена в Льондоні.

— Образкові карточки, які заступають переписні листки (кореспондентки) не є вартні лише задля переписки, але вони є крім цього мірилом культури народу, його мистецтва, будівель, історичних спомин, та дають етнографічні колекції нації. Перша така карточка, яка в нас появилася, була дуже гарною. Вийшла вона в 1907 р., мала на адресній стороні ліворуч в куті прегарний золотистий герб Льва з княжою короною, крізь який переходила гарна синьо-жовта стяжка, на котрій розкинулись галузки наче з лаврового вінка. За цей герб сконфісковано картку, що правда тоді, як наклад добре розійшовся. На стороні призначеній до писання є св. Юр, Преображенська церква з „Народним Домом" і Успенська церква. Від тоді появляються у нас такі картки ріжної вартости. Найкращі рисував п. Косинин. Особливо гарною є його картка, видана з нагоди 100-ліття уродин Шевченка. Добрі картки видавали п. Ганусяк і „Союзний Базар". Окреме значіння мають святочні картки видані в минулім році на дохід вдів і сиріт по священиках. Малював їх п. Курилас. Цими днями явились оригінальні картки зі старинним написом „Христос воскрес!" Вони оригінальні тим, що відтворені Яр. Левицьким на взір старинних килимкових чи радше деревних мотивів із Покуття. Один з них квадратний, другий простокутник не цілий виповнений орнаментикою, третій зі старинним килимковим символом містичної гагілки. Віддають вони вірно давний народний примітивний мотив і тому гідні розповсюднення. **Я. З.**

Театри.

Четвер, пятниця, субота замкнені.

КІНА.

„Апольо": „Серафим людства" (Франциск із Ассісі).
„Лев": „Князь Селіман" Девобри.
„Палас": „Симфонія великого міста", „Артистки на сцені й в житті".
„Фатаморґана": „Шансонетки"

Зі спортового життя.

Україна — Яніна.

В неділю 8. і в понеділок 9. ц. м. (латинські свята) грає наша чолова львівська дружина в Золочеві з тамошньою А-класовою польською дружиною „Яніна".

ОПОВІСТКИ.

Реколекції для Панів відбудуться під проводом о. д-ра Гавр. Костельника в семинарицькій церкві при вул. Коперника від суботи 7. квітня до середи 11-го квітня в год. 6.30 вечером. 1863 3—3

Дня 5. квітня найдено на Курковій вулиці більшу суму грошей в золотих і долярах. Відобрати можна в канцелярії д-ра Льва Ганкевича, адвоката у Львові, Руська 3, за вилеґітимуванням.

Вистава давніх килимів України в Національному Музеєви у Львові (вул. Мохнацького 42). В суботу 7. квітня 12-та год. буде віддана до оглядання нова частина вистави, а саме килими Західної України, особливо з над Дністра. Давні окази килимарства галицького із Збаражчини, Гуситинщини, Заложеччини, Покуття, Гуцульщини виявлять усю красу первісних килимів. Ріжноманітність розвитку геометричного орнаменту і шляхотність красок, схрещення стихів і природний перехід до наддніпрянського орнаменту — ось те нове, що повинно притягнути якнайбільше число гостий. 1-1

Звичайний Загальний Збір „Міщанського Союза Кредитового" для ремесла, промислу і торговлі, кооп. з обм. пор. у Львові, відбудеться 9. квітня 1928 р. в год. 11. дня в домівці „Міщанського Братства" при вул. Руській ч. 3. — Надзірна Рада. 1884 1—1

Оповіщення
Товариства взаїмних обезпечень „Дністер" в справі вибору відпоручників на Загальні Збори.

Покликуючись на попереднє загальне оголошення в сій справі, подається до прилюдного відома, що в цілі вибору відпоручників на Загальні Збори „Дністра" відбудуться виборчі збори членів того Товариства в поодиноких політичних повітах згл. відно виборчих округах як слідує:

30) в Старім Самборі дня 10-го квітня 1928 у вівторок в годині 1-ій пополуд. в салі Т-ва „Просвіта" під проводом п. Григорія Сенькуся, вл. реальн. в цілі вибору двох відпоручників з політ. повіту Ст. Самбір.

31) в Долині дня 24. квітня 1928 у вівторок в год. 12-ій в полудне в домі Церковного Брацтва під проводом п. Осипа Майхровича, місцевого кооператора в цілі вибору двох відпоручників з політ. повіту Долина.

32) в Снятині дня 20. квітня 1928 в пятницю в год. 12-ій в полудне в домі Української Міщанської Читальні під проводом п. Семена Ляшкевича в цілі вибору двох відпоручників в політ. повіті Снятин.

33) у Львові дня 24. квітня 1928 у вівторок в год. 1. попол. в салі „Сокола" при вул. Руській ч. 20 під проводом п. Андрія Кривокульського, вл. реальн. в цілі вибору пять відпоручників з політ. повіту Львів-повіт.

34) у Львові дня 24. квітня 1928 у вівторок в год. 12:30 в полудне в салі „Сокола" вул. Руська ч. 20 під проводом д-ра Альфреда Говиковича, місцевого адвоката в цілі вибору 10 відпоручників з політ. повіту Львів-місто.

ДИРЕКЦІЯ
Товариства взаїмних обезпечень „Дністер".

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

Всемогучий Бог покликав до себе дня 2. березня ц. р. Найдорощого мужа і батька Максима Козанкевича управ. школи на передмістю Котиківка в Городенці в 58. році життя. Отсею дорогою складаємо щиру подяку всім тим, котрі спішили нам з помічю в цім важкім горю як також всім тим, що взяли участь в сумних похоронних обрядах. В першу чергу складаємо найсердечнішу подяку о. деканові Стрільчикові за відправлення Богослуження, о. пароховi Комаринському, о. Луцькому, о. Гулеві і о. катихеті рим.-кат. обр. Лягушові за відправлення панахиди і за торжественне відпровадження тіла на місце вічного спочинку. Щиру подяку складаємо хорам: гімназійному під проводом проф. Василя Барвича і Остапа Цепинського та серафинецькому під проводом управителя шк. Петра Юрчишина. Зокрема дякуємо Товариствам: „Взаїмна Поміч" і „Бесіда" за зложення вінців на домовину Покійного. Рівнож дякуємо Учительському Зборові і шкільній дітворі під проводом п. Марійки Олексишівної, що своєю присутністю та вінцями звеличали цей сумний обряд свого управителя. Щиро дякуємо за трогаючі промови над відкритою могилою о. пароховi Комаринському, Вп. п. Інспекторові шкільному і Товаришам Покійного уч. Дорожинському і Миронюкові. Вкінці дякуємо всім Товаришам Покійного і всім Громадянам з міста і окружних сіл за численну участь і звеличання сумного похоронного обряду, — як рівнож щиро дякуємо всім за надіслані слова співчуття.
1884 **Жена, діти і зять.**

Присилайте передплату!

Подяка.

Невмолима судьба забрала нам найдорощу особу спосеріж нашого родинного кружка. 17. березня ц. р. заснула в Бозі наша люба Подруга і Мамуся, Марія Зубалева, проживши 55 літ. Воєнні роки зі своїми страхіттями підірвали передвчасно струджене працею життя. І важке невимовне горе прибило нас. Та в цій хвилі розпуки Господь Бог зіслав нам піддержку і потіху в особах наших приятелів і знайомих. Отсим висказуємо подяку о. сов. Дм. Стекові, оо. Паньчишинові і Вальницькому за провід в похоронах. Зі щирого серця дякуємо Вп. п. М. Бобикевичевій і Вп. п. Моравецьким, нашим дорогим Приятелям, що приїхали нас піддержати і розрадити в нашому горю, а дальше нашій виховательці П. Софії Зубко, що рівнож приїхала віддати Покійній останню прислугу. Дуже дякуємо Родинам Вп. П-ів Івана і Юрія Ясінських і Вп. п. Маляжевій за поміч і участь в похоронах. Дякуємо Всім, що взяли участь в похоронах і Всім, що устно чи писемно висказали нам своє співчуття. — В Станиславові, в квітні 1928. — Зубаль Іван, муж, Орися абс. гім. донька, та сини: Володимир студ. філ. IV р., Ярослав абс. техн і Микола студ. IV р. теольогії. 1881

Конкурс.

Краєве Товариство господарське „Сільський Господар" у Львові прийме до помочі шефа бюра аграрних операцій

ІНЖІНІРІВ-КУЛЬТУРТЕХНІКІВ

(інжінірів мельорацiї), як своїх урядовців.

Вимагається: 1) Покінчення культуртехнічного (меліораційного) відділу на Технічній Високій Школі враз з дипльомовим іспитом. 2) Покінчення приписаних в ході студій практик помірових та меліораційних. 3) По змозі виказання практичного заняття в цьому фаху після закінчення студій.

Предложення належить вносити до бюра Товариства у Львові, вул. Зиморовича ч. 20. з долученням відпису дипльому, свідоцтв, посвідок практики, перебігу життя та референцій одного зі станових товариств українських інжінірів, в першу чергу Українського Технічного Товариства у Львові. — Під увагу візьметься тільки ці предложення, які вплинуть до дня 20 квітня ц. р.

Краєве Товариство господарське „Сільський Господар" у Львові.

Інж. Ю. Павликовський в. р. президент. *Інж. Е. Храплпвий в. р.* директор бюра.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Виданнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.